МОЙ ВЕЛІСТРУХЕН З'ЕЛА МОЛЬ

«Аня малявала гусей, а я пачаў нешта раіць»

— У вас, я гляджу, патрыярхат. На сценах толькі карціны Васіля...

В.: Толькі ў гэтым пакоі *(усміхаецца)*. Калі завітаеце ў спальню, пакой Машы — убачыце выключна Аніны работы.

Г.: Доўгі час у нас у кватэры карцін не было зусім. Прынцыпова не развешвалі. Каб не было такога, што прыходзіш з майстэрні — а дома ўсё тое ж самае. Пачалося з таго, што Маша папрасіла павесіць у яе пакоі маю карціну...

М.: З дзяўчынкай з рудымі валасамі і зайцам.

Г.: Яна на той момант была прададзена. Таму павесілі іншую — з совамі. А дзе адна карціна — там і дзве...

В.: Цяпер мне нават падабаецца. Ляжу на канапе і на вёску сваю гляджу. Там я ў дзяцінстве кожнае лета праводзіў. І зараз ахвотна туды ездзім, у госці да майго дзядулі, яму 87.

М.: Зараз там няма чаго рабіць. Адзін сабака памёр. Другога — аддалі. Ніякіх жывёл няма, акрамя курэй. А яны ўцякаюць. Іх нават не абдымеш.

— Аня, Васіль, наколькі ведаю, вы пазнаёміліся падчас вучобы ў Акадэміі мастацтваў. Гэта было каханне з першага позірку?

В.: Не. Я адчуў, што Аня «мой чалавек» недзе праз паўгода. Памятаю, калі ўпершыню звярнуў на яе ўвагу. Аня пісала кампазіцыю. Я падышоў, пачаў нешта раіць. Я быў крыху старэйшы, паступіў у Акадэмію пасля мастацкага вучылішча, якое скончыў з чырвоным дыпломам. Яна паківала галавой і зрабіла па-свойму. Як заўсёды *(смяюцца)*.

— А памятаеце, што Аня малявала ў той момант?

В.: Там быў вясковы матыў, што мяне, дарэчы, і прыцягнула. Бялізна, якая развявалася на ветры, а побач жанчына гнала гусей.

Г.: А я ніколі не забудуся на нашыя першыя зімовыя канікулы. Паехалі з Васем у Гомель. Тады я ўпершыню ў жыцці схадзіла з ім на зімнія эцюды. Змерзла жудасна. Азяблымі рукамі штосьці намалявала. І пасля скакала вакол Васі: «Пайшлі хутчэй у кавярню, грэцца». А ён: «Пачакай, я яшчэ крыху памалюю».

В.: Я тады намаляваў карціну 60х40. Палац Паскевічаў.

Г.: Такая вось рамантычная прагулка. Больш я такія запрашэнні не прымаю *(смяецца)*.

В.: Але ж гарбатай я цябе ўсё ж такі напаіў тады.

— Кажуць, галоўнае для дзяўчыны паспяхова выйсці замуж. Пад «паспяхова» ўсе разумеюць, як правіла, каб у мужа была кватэра, машына... А для вас, Аня, што значыць паспяхова выйсці замуж?

Г.: Я выйшла замуж у 21 год. Прайшло 14 гадоў, і я па-ранейшаму задаволена сваім выбарам. Многія лічаць, што мець мужа-мастака не вельмі добра. Лепш бізнесмена, каб шмат грошай у сям'ю прыносіў. Для мяне важна, каб былі агульныя інтарэсы, каб чалавеку, які побач, было цікава, чым я займаюся.

«Аднакласнікі зайздросцяць, што ў мяне бацькі — мастакі»

— А ты, Маша, як лічыш, пашанцавала табе з бацькамі?

М.: У школе ўсе зайздросцяць, што ў мяне бацькі — мастакі. Калі трэба плакат намаляваць, то адразу мне даручаюць. Маўляў, у мамы ці таты спытаеш, як зрабіць. Я таксама спрабую маляваць. Не заўсёды, канешне, хочацца. Але добра, калі ёсць хтосьці, хто параду дасць.

— Бачыла ў «Фэйсбуку», што ты сваю першую карціну прадала не так даўно?

М.: Нядаўна ў Палацы мастацтваў была ялечная выстава. Там былі мамы, татавы і мае работы. Падышла цёця і купіла ў мяне адну карціну. А пасля яна знайшла мяне ў інтэрнэце. Напісала, што карціна спадабалася дачцэ. І што заўтра падыдзе і купіць яшчэ адну.

— Што ты адчувала ў той момант?

М.: Мне, канешне, было шкада карцін. Бо не хочацца расставацца. Але ж засталіся фотаздымкі.

Хацелася б вялікую майстэрню-галерэю-студыю. Каб людзі, якія ішлі міма, маглі б зайсці ў госці, паглядзець новыя работы, папіць гарбаты і пагутарыць. Ну і каб там можна было праводзіць розныя цікавыя майстар-класы.

— Маша, твае работы больш падобныя на маміны, чым на татавы...

Г.: Гэта проста ад таго, што я з ёй займаюся. Вася не можа адначасова і працаваць, і парады даваць. Пару разоў яны з Машай на эцюды хадзілі, але гэта звычайна заканчваецца аднолькава. Спачатку спрабуе ўдзельнічаць, а пасля акунаецца ў сваю работу і ўсё...

В.: У нас так: сюжэт Анін, а тэхніка мая. Маша любіць з цюбіка шмат фарбы выціснуць. Можа, проста не ведае, колькі яна каштуе *(смяюцца)*. Раней, калі Машы было 3 гадзікі, я ёй даваў палатно, фарбы. Яна фон рабіла. Я ж пасля дапрацоўваў. А неяк было так, што я пісаў вялікую работу — макі. Даў ёй пэндзлік: «На, ты паспрабуй». Яна ўзяла яркую фіялетавую фарбу і раз-раз мазнула. Гляджу, якраз гэтага колеру і не хапала. І дарабляў фіялетавым. Атрымалася вельмі ўдала.

— Маша, раней ты казала, што ў цябе зацякае рука, калі малюеш,

Марыя Васілеўна ўпершыню прадала сваю карціну! На заднім плане работы Ганны Сілівончык.

таму ты ніколі не будзеш мастаком. Прайшоў не адзін год. А ты працягваеш маляваць...

В.: Мама прымушае. Часам нічога не застаецца, як брацць за шкірку і цягнуць у майстэрню.

М.: Гэта вобразна *(смяюцца)*.

В.: Даводзіцца неяк матываваць. Аня плаціць 100 тысяч за кожную закончаную карціну.

Г.: Я з Машай стала сур'ёзна займацца толькі год таму. Доўга чакала, што ў яе праражацца да чаго-небудзь ярка выражаны інтарэс. Не дачакалася. Думаю, а раптам гэтага і не здарыцца, калі столькі спакус вакол...

— Вам бы хацелася, каб дачка пайшла па вашых слядах, стала мастачкай?

Г.: Не магу сказаць, што вельмі гэтага хачу. Проста гэта адзінае, чаму я яе сама магу навучыць. Тым больш бачу, што здольнасці ёсць, чаму б іх не развіваць. Лічу, гэта няблага, як адзін з кірункаў развіцця. Маша ж яшчэ займаецца ў тэатральнай студыі.

«Дагэтуль часам з Васем размаўляем на Машынай мове»

— Учора перад сном паглядзела ваш спектакль пра конікаў, у якіх ад кахання выраслі крылы (відэа глядзіце на сайце «Звязды». — Аўт). І запісалася ў ваш фан-клуб. А чаму свой сямейны тэатр ценяў назвалі «Велiструхен»? Што гэта за слова такое?

М.: Наогул, няма такога слова. Я глядзела мульцік. Там была песня. Я няправільна зразумела сэнс. Бегала па кватэры і спявала: «Мой Веліструхен з'ела моль». А там быў смокінг наогул. Проста пераблытала словы. Маме з татам вельмі спадабалася. І яны хацелі назваць гэтым словам штo-небудзь. А пасля, калі думалі, як назваць сямейны тэатр ценяў, узгадалі гэта слова і назвалі яго так.

Г.: «Веліструхен» — гэта сімвал спантаннай творчасці. Дзеці вельмі часта несвядома прыдумляюць наватворы. Маша ў дзяцінстве нейкія словы перайначвала, перакручвала. У нас іх цэлая калекцыя. Дагэтуль часам з Васем размаўляем на Машынай дзіцячай мове.

В.: Ідзі, прынясі «хахоні» — шкарпэткі, «какокі» — калготкі, «камкана» — смятана...

— Наколькі важна, каб у сям'і было агульнае захапленне?

Г.: Гэта яднае. Сямейнае хобі з'явілася, у першую чаргу, дзеля Машы. У яе з дзяцінства інтарэс да кіно. Але паколькі фільм здымаць у хатніх умовах складана, прыдумалі хатні тэатр. Каб развіць Машыны здольнасці і адцягнуць яе ўвагу ад камп'ютара, дурацкіх мульцікаў.

В.: У нас ролі размеркаваныя. Маша агучвае.

Г.: А мы з Васем кіруем лялькамі. У асноўным спектаклі ставім па маіх казках. Адзін — па Машынай зрабілі. Я яе крыху адаптавала пад тэатр ценяў. Лялькі таксама, у асноўным, раблю я. З задавальненнем паказваем свае міні-спектаклі сваім сябрам у майстэрні ці дома. Калі запрашаюць, і іншым дзеткам.

— Як любіце бавіць час сям'ёй?

Г.: Любім вандраваць.

М.: А на Новы год у нас збіраюцца маміны і татавы сябры з дзецьмі. Мама прыдумвае асобую тэматыку: напрыклад, чараўнікі, Індыя. Кожны з гасцей рыхтуе конкурс, прыз. Да ранку не спім, гуляем, танцуем. Вельмі весела. Таму маё любімае свята Новы год.

Новы год — 2016: у стылі сюррэалізму.

«Іду зялёная па вуліцы — а ўсе азіраюцца»

— Вы ўсе разам працуеце ў майстэрні?

В.: Наша майстэрня — самая звычайная двухпакаёвая кватэра. Яна тут, непадалёку. У адным пакоі Аня працуе...

М.: Са мной.

В.: А ў другім — я.

Г.: У Васі пакой большы. Ён выстаўляе нацюрморты. І акно яму большае патрэбна для асвятлення.

М.: А хутка, калі мы пераедзем, у мяне будзе свая майстэрня.

В.: Мы прадалі гэту кватэру і майстэрню. Неўзабаве пераедзем з Каменнай Горкі ў цэнтр горада — на Веры Харужай. У новай кватэры мы вырашылі адзін пакой выдзеліць пад дамашнюю майстэрню. Бо Машы пасля школы...

М.: Мне часам проста не хочацца ісці ў майстэрню, таму што я вельмі брудная, калі малюю. Твар, ногі — усё зялёнае. У майстэрні няма ванны, толькі ўмывальнік маленькі. Там моцна не адмыешся. Таму я з зялёнымі рукамі, нагамі, тварам вымушана вяртацца дадому — а ўсе азіраюцца.

В.: Не разумею, чаму ты так выпэцкваешся...

М.: Я проста вельмі актыўна і прыгожа малюю!

— Чаму вырашылі пераехаць жыць у цэнтр горада?

В.: Гэта Аніна мара.

Г.: Мы любім хадзіць на выставы. Яны ж усе ў цэнтры горада. А з Каменнай Горкі пакуль дабярэшся... Часу шкада на дарогу.

— Мо марыце пра сямейную галерэю?

Г.: Хацелася б вялікую майстэрню-галерэю-студыю. Каб людзі, якія ішлі міма, маглі б зайсці ў госці, паглядзець новыя работы, папіць гарбаты і пагутарыць. Ну і каб там можна было праводзіць розныя цікавыя майстар-класы, сустрэчы, спектаклі. Але ж гэта не так проста арганізаваць. Як падумаю, што трэба будзе на адміністрацыйныя справы страчваць свой час, які хацелася б удзяляць творчасці...

«Я не так сур'ёзна выглядаю, як хацелася б маёй маме»

— Ганна, мяркуючы па вашых карцінах, вы вельмі свабодалюбівы чалавек. Наколькі важна для вас свабода ўзаемаадносін у сям'і?

Г.: Пасля акадэміі я нікуды не пайшла працаваць, бо для мяне было вельмі важна, каб не было нада мной начальніка, які б мне ўказваў, што і як маляваць. І ў сям'і важна ўлічваць інтарэсы кожнага. Вася ездзіць на пленэры, мне ў галаву не прыйдзе яго абмяжоўваць: «Сядзі дома. Навошта табе гэта?» Тое ж самае і ён: дапамагае мне з выставамі, праектамі. Машыны жаданні, калі яны не зусім вар'яцкія, стараюся дапамагчы ажыццявіць.

М.: Я хацела сабе ў новай кватэры чорныя шпалеры. Цалкам чорны пакой. А тата супраць.

Г.: Вася не любіць цёмных колеры ў інтэр'еры. Але хоча чалавек, што тут такога. У выніку мы прыйшлі да кампрамісу: дзве сцяны зробім чорнымі, дзве — блакітнымі.

— Ганна, Васіль, якімі вы сябе ўяўляеце ў старасці? Такімі, як на адной карціне Сілівончык, дзе пажылая парачка едзе на матацыкле. Ці іншымі?

Г.: Мне больш імпануюць бабулі і дзядулі, якія вандруюць, чым тыя, што толькі ў градках сядзяць ці дома на канапе з газетай. Я гляджу на сваіх бацькоў. Ёсць грошы, магчымасць некуды паехаць, але тата мой ні разу не быў за мяжой. І яму нават не хочацца. У любым узросце трэба старацца атрымліваць ад жыцця задавальненне, тады і людзям будзе добра побач з вамі.

Вася ездзіць на пленэры, мне ў галаву не прыйдзе яго абмяжоўваць: «Сядзі дома. Навошта табе гэта?»

— І будзеце апранацца гэтак жа ярка, як цяпер?

Г.: Аня — будзе. Часам бачу якуюнебудзь бабулю з рудымі валасамі і сінімі ценямі, якая прытанцоўвае. «О, — кажу Ані, — гэта ты ў будучыні». Я ж буду спакойны, больш класічны.

— А бацькі як ставяцца да вашай творчасці, ладу жыцця?

Г.: Мама мая адзін час перажывала, што мы нідзе не працуем афіцыйна. «А як жа пенсія?» Ёй складана гэта зразумець, яна ж усё жыццё прапрацавала дзяржслужачай, займала кіруючыя пасады. Доўгі час нават у адпачынак не хадзіла. А пасля зразумела, што і так можна нармальна жыць. Цяпер дабралася да інтэрнэту, сацыяльных сетак. Перажывае, калі нехта дрэнны каментарый пакіне на маёй старонцы. А нядаўна ўбачыла мяне на прэзентацыі ў фіялетавых калготках. «Ты ўжо не ў тым узросце, кажа, калі можна надзяваць такія рэчы. Пойдзем купім прыстойныя касцюм, туфлі на абцасе». Можа быць, я не так сур'ёзна выглядаю, як хацелася б маёй маме. Але я такая, і мне гэта падабаецца.

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.
Фота Надзеі БУЖАН і з сямейнага архіва герояў.

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «СГ».)